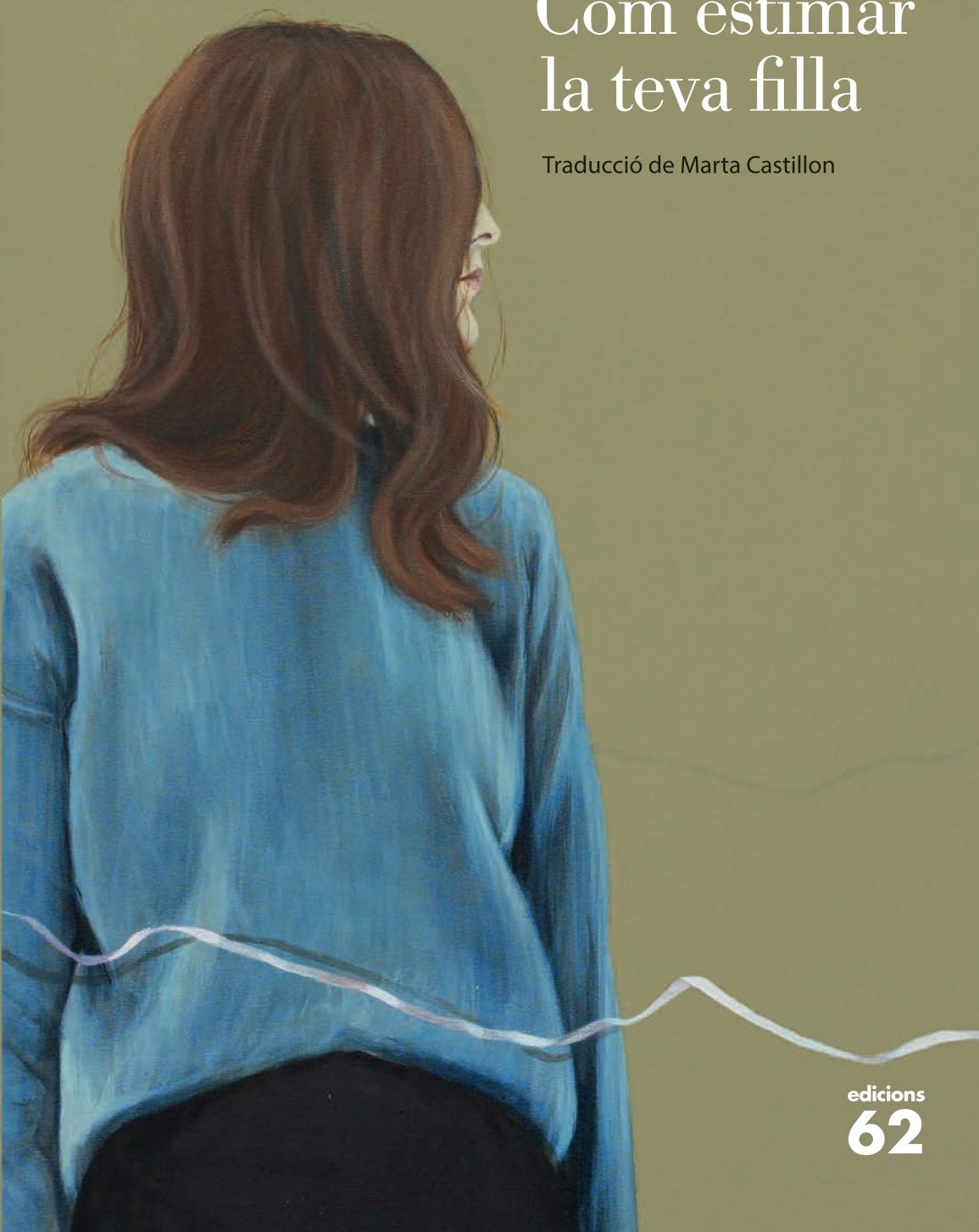

Hila Blum

Com estimar la teva filla

Traducció de Marta Castillon

Hila Blum

Com estimar la teva filla

Traducció de Marta Castillon

Assessorament d'Itai Ron

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Eich leebov et bircha*
© Hila Blum, 2021

Amb la col·laboració de
The Institute for the Translation of Hebrew Literature

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Primera edició: setembre del 2023

© de la traducció: Marta Castillon Andreu, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 14.078-2023
ISBN: 978-84-297-8129-8

La primera vegada que vaig veure les meves netes estava dreta a l'altra banda del carrer i no gosava acostar-m'hi. En els suburbis de Groningen les finestres són grans, baixes, i jo m'averkonyia d'haver aconseguit el meu objectiu tan fàcilment. M'espantava el fet que les nenes fossin una presa tan disponible a la meva mirada, però jo també em trobava indefensa, només que haguessin girat una mica la cara m'haurien vist allà.

Les nenes no feien cas del que passava a fora. Estaven entotsolades en les seves petites preocupacions. Nenes de cabell clar i prim que llisca entre els dits com farina. Estaven soles a la sala d'estar, massa al meu abast. Si m'haguessin preguntat què feia allà, no hauria sabut com explicar la meva presència. Me'n vaig anar.

Vaig esperar que a fora es fes fosc i que obrissin els llums de les habitacions. Aquesta vegada em vaig acostar més a la casa, vaig dubtar uns instants i finalment vaig travessar el carrer. Gairebé vaig trucar a la finestra. Em va sorprendre la senzillesa amb què ara s'hi traslladaven tots els membres de la família. No recordava així la meva filla, em va desconcertar el poder de la seva realitat. Vaig xiuxiuejar el seu nom només per entendre-ho millor, «Lea,

Lea». Em vaig quedar allà, no gaire temps, només uns minuts. Les filles de la Lea, Lotte i Sanne, seien al costat de la taula del menjador, però no paraven de moure's, guiant cap aquí i cap allà la llum daurada de la casa. En Johan, el marit de la Lea, era a la cuina, girat d'esquena, preparant el sopar. La Lea passava d'una habitació a una altra apareixent i desapareixent una vegada i una altra, travessada per la creu de la finestra. Semblava que creués les parets, talment com qui transcendeix la realitat. La llar de foc de la sala d'estar, tot i estar apagada, irradiava una mena de calor. Es percebia que era una casa. Hi havia llibres per tot arreu, fins i tot a la cuina. Era un pis d'aparença amable, tot estava destinat a recordar la innocència de les primeres matèries: la substància dels arbres en el bosc, la blanor dels núvols en el cel. I com que vaig observar la meva filla i la seva família sense que ho sabessin, aquesta imprudència realment m'amenaçava. La nuesa de les seves vides brillava perillosament davant els meus ulls.

Fa uns anys vaig llegir en un llibre la història d'una dona que no coneixia, una dona de Dublín, que tenia onze germans i germanes i, quan es va fer gran, es va casar i va tenir dues filles. Deia que les seves filles *mai no van caminar soles pel carrer ni mai van compartir llit*. La dona no va explicar gaire més de les seves filles, i vaig entendre que volia dir que les estimava, i alhora volia dir que no sabia com estimar-les. I aquest és el problema, l'amor. En qualsevol cas, ella ho havia intentat.

Van anar de vacances, la dona i el seu marit i les filles, un viatge en un cotxe familiar. Hi va haver una discussió estúpida i la dona, mirant pel retrovisor, va veure la filla gran amb la mirada perduda. La dona es va adonar que la boca de la seva filla d'alguna manera se li enfonsava a la cara i va veure en *una visió terrible que hi hauria alguna cosa que li deformaria la cara. El detall que podria fer malbé la seva bellesa*, va explicar, *tard o d'hora, potser abans que sigui gran*. I en aquell punt la dona va pensar des del fons del cor, *he d'assegurar-me que sigui feliç*.

Quan vaig llegir aquest llibre ja tenia amb mi una nena. Lea. D'un any i mig, una nena enèrgica, xerraire i forta. Li deia, també ho deia al seu pare, que la seva veu em re-

cordava el so d'una sirena de boira. En Meïr i jo estàvem meravellats de la nostra sirena de boira. També la vaig anomenar amb desenes de noms més. Quan era a la feina l'enyorava a cada moment i a cada hora, i quan en tornava l'abraçava ben fort. M'era tan fàcil estimar la meva petita. El seu pare també n'estava enamorat. Cada nit parlàvem d'ella després de posar-la a dormir i ens felicitàvem mútuament d'haver-la tingut. Li donava tot el que em faltava, i més i tot, i ella m'estimava.

Trobava bonica qualsevol cosa relacionada amb ella: la baveta que li queia per la barbeta i pel coll fins a tacar-me la camisa, els bolquers xops de pipí, els ulls infectats, els mocs del nas. Tot el que vingués de la Lea era bo. De vegades, quan la mirava o l'olorava, se m'omplia la boca de saliva. Volia mossegar-la. Et menjaré, li deia, ara et cruspí. I la Lea reia. Li feia pessigolles per sentir-la riure ben fort i, si hi havia gent al nostre voltant i ens mirava fixament, no me n'averkonyia, ben al contrari.

Quan la Lea tenia quatre anys, m'hauria agradat tenir una altra filla. Vaig dir a en Meïr, pensa-t'ho una mica, dues Lees. Però potser, i amb aquestes mateixes paraules, li vaig dir també: no ho permetis. I no ho va permetre. Vaig estar enfadada amb ell durant molts mesos, però finalment me'n vaig oblidar. En Meïr passava dels cinquanta anys, ens vam traslladar a un pis més gran, estàvem satisfets de la nostra feina, dormíem tranquils a la nit, la Lea era amb nosaltres i tenia quatre anys, cinc, sis, no ens faltava de res, i la Lea creixia.

El germà petit d'en Meïr, en Iohai, que com en Meïr va ser pare ja de gran, em parla de la seva filla. Es va divorciar quan la nena tenia set anys, ara en té vuit, mentre la posa a dormir, després de fer-li un petó al front i acotxar-la, ja l'enyora. La nena hi és i no hi és a cada moment i ell està constantment amoïnat, dividit entre el que és la filla i el que acabarà sent. Vam xerrar en un petit bar del centre de la ciutat (abans de morir en Meïr ben mirat en Iohai i jo mai no parlàvem, ell era molt reservat amb mi) i quan al vespre torno a casa em sento inquieta. Estic llegint un llibre sobre una dona, no la que viu a Irlanda i les seves filles no caminen soles pel carrer. D'una altra, d'una francesa, amb una filla que va passar dos anys a la presó. Des de dins dels murs de la presó, la noia explica que no dubtava que els seus pares l'estimessin, *i potser fins i tot massa, però no estava segura de rebre cap mostra d'afecte*. Deixo el llibre i miro la portada una bona estona. Crec que no el continuaré llegint. *Quan vaig créixer*, explica la filla sobre la seva relació amb la mare, *em vaig convertir per a ella en l'altre costat del mur*.

Penso en la Lea de catorze anys, en la Lea de quinze anys. Els anys perillosos. Centenars de vegades l'observa-

va, milers de vegades, i pensava: «Ets increïblement bonica». De vegades li deia ets tan bonica que pots tornar-te boja, i la Lea, posant els ulls en blanc, enduria l'expressió, i jo sabia que la decebia amb la meva mirada amorosa, cega als seus defectes. I tanmateix continuava. No parava. No acceptava que hi hagués un mur entre nosaltres.

Vull escriure-ho tot sobre la Lea, però és com si les paraules haguessin de passar per l'ull d'una agulla.

Voldria escriure sobre la Lea sense paraules, però això és impossible.

A les pel·lícules es veu sovint: una família viatja en cotxe. El pare condueix, la mare, d'una bellesa captivadora i alhora descuidada, és al seu costat i al seient del darrere seuen dos nens molt esverats. Tothom xerra. Aquesta és la seva vida just abans que passi alguna cosa dolenta: assassins que estan a l'aguait, un secret fosc del passat, la boca de la teva filla enfonsada a la cara.

Una vegada vaig veure una pel·lícula escandinava en què la tragèdia es componia de detalls subtils. La vaig veure tres vegades, era important per a mi entendre-ho tot. La família —pare, mare, fill i filla— estaven de vacances en una estació d'esquí. Tots quatre eren bonics, però no exageradament, d'una bellesa acceptable, i quedava ben clar que la seva vida no estava exempta de preocupacions. I el que li va passar a aquesta família, l'esdeveniment que va colpejar la closca de la seva vida, creant una xarxa d'esquerdes i fractures, va ser una allau que va durar uns segons. La família era en un restaurant al pendent d'una muntanya i l'allau va córrer cap als comensals fins que es va aturar una mica lluny. Tothom fugia a la recerca de seguretat, després van tornar a la taula i van continuar menjant. Però el cop va ser mortal, i el mal ja estava fet,

perquè en el moment de l'esllavissada el pare es va afanyar a aixecar-se de la cadira i fugir del lloc mentre la mare cuidava els nens, abraçant-los i protegint-los. I d'això, de saber que el seu marit els havia abandonat i els havia deixat enrere, la dona no se'n va poder recuperar. I a partir d'aleshores al llarg de la pel·lícula, amb sobrietat escandinava, la profunditat de la fractura a poc a poc s'anava fent evident.

De tant en tant m'agradaria veure més pel·lícules com aquesta, que s'endinsen en els plecs de la vida gairebé sense esforç, en lloc de pel·lícules sobre drames espectaculars. M'agradaria saber parlar de famílies com la nostra —la d'en Meïr, de la Lea i meva—, dels errors que es poden cometre fàcilment però que ningú no perdona, d'accidents habituals, de delictes comesos de bona fe.